

Sygn. akt VI Ka 43/24

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli

Protokolant Joanna Szmel

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Małgorzaty Kopczyńskiej

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2024r.

sprawy T. J. ur. (...) w B.

s. T., K. z domu O.

oskarżonego z art. 178a § 4 kk, art. 226 § 1 kk, art. 224 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 19 października 2023 r. sygn. akt II K 613/22

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. J. w ten sposób, że:

- w pkt 1 części dyspozytywnej w miejsce kary ograniczenia wolności wymierza oskarżonemu na podstawie art. 178a § 4 k.k. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- w pkt 2 części dyspozytywnej w miejsce kary ograniczenia wolności wymierza oskarżonemu na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
- stwierdza, że kara łączna ograniczenia wolności z pkt 3 części dyspozytywnej straciła moc i na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu T. J. karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,
- stwierdza, że straciło moc rozstrzygnięcie z pkt 4 części dyspozytywnej i na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu T. J. okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 12.01.2022 r. godz. 20:31 do dnia 12.01.2022 r. godz. 22:02 i od dnia 18.05.2022 r. godz. 07:05 do dnia 19.05.2022 r. godz. 19:55;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 200 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 180 złotych za obie instancje.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 43/24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 19 października 2023 r. w sprawie o sygn. akt II K 613/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca oskarżonego			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca	

	niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
	-----	-----	-----	-----	
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu			

-----	-----	-----	-----
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	W apelacji oskarżyciela publicznego: Rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego za popełnienie przestępstw z art. 178a § 4 k.k. i art. 226 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. poprzez wymierzenie oskarżonemu przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. kary 6 miesięcy ograniczenia wolności za każde z wyżej wymienionych przestępstw pomimo , że charakter i okoliczności zarzucanego oskarżonemu czynu, jak również wysoki	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>stopień społecznej szkodliwości czynu i zachowanie sprawcy po popełnieniu przestępstwa wskazuje, że orzeczona kara ograniczenia wolności nie może spełnić wymogów w zakresie społecznego oddziaływania i pozbawiona jest wpływu zapobiegawczo – wychowawczego.</p>		
<p>W apelacji obrońcy oskarżonego:</p> <p>Rażącej obrazę przepisów postępowania mającej istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku w postaci art. 2 § 1 pkt 1 i 2 i § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. art. 410 k.p.k., polegającą na całkowicie dowolnej i jednostronnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

pominięciu okoliczności i dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego i oparciu wyroku wyłącznie na części okoliczności faktycznych ujawnionych w toku postępowania niekorzystnych dla oskarżonego, pomimo, iż budziły uzasadnione wątpliwości, a to na skutek:

a)

nieuzasadnionego

pominięcia wyjaśnień oskarżonego i potraktowania ich wyłącznie jako przyjętej przez oskarżonego linii obrony, w części w jakiej opisywał, że podczas interwencji w dniu 18 maja 2022 r. do jakiej doszło w Z. przy ul. (...) nie zniewał funkcjonariuszy policji, nie zwracał się do funkcjonariuszy w sposób powszechnie uznany za obelżywy, ani

też nie utrudnił
czynności
swojego
zatrzymania,
ponadto nie
mógł znievažyc
post. K. Ć.,
bowiem ona
w ogóle nie
podchodziła do
oskarżonego, a
podczas
interwencji
znajdowała się
w odległości
co najmniej
kilku metrów od
oskarżonego;

b)

nieuzasadnionego

pominięcia
wyjaśnień
oskarżonego T.
J., w części w
jakiej
wskazywał, że
nie kierował
wobec
interweniujących,
w dniu 18
maja 2022 r.
funkcjonariuszy,
groźby
bezpprawnej
uszkodzenia
ciała oraz
zwolnienia z
pracy i w
ogóle nie był
agresywny
wobec
funkcjonariuszy
i potraktowania
wyjaśnień
oskarżonego
jako przyjętą
linię obrony,
podczas gdy były
logiczne, spójne i

<p>konsekwentne, a ponadto znajdowały potwierdzenie w zeznaniach świadka M. S..</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p><i>Odnosnie zarzutu podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego.</i></p> <p>Obrońca oskarżonego w podniesionym zarzucie apelacyjnym wskazywała na obrazę szeregu przepisów procesu karnego, co w konsekwencji jej zdaniem doprowadziło do niesłusznego uznania winy i sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu przypisanego mu w pkt 2 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Oznacza to, że aczkolwiek w apelacji zawarto</p>	

sformułowanie
że zaskarżono
wyrok Sądu
Rejonowego „w
całości”, to
jednak
podniesiony
zarzut nie
odnosił się do
czynu
przypisanego w
pkt. 1 części
dyspozytywnej
wyroku.

Zasadnym jest
odnieść się do
niego w
pierwszej
kolejności.

Wskazać należy,
że Sąd Rejonowy
w pisemnych
motywach
wydanego
rozstrzygnięcia
w jasny i
całościowy
sposób dokonał
oceny
zgromadzonych
w sprawie
dowodów
wskazując,
którym z nich
nadał walor
wiarygodności, a
którym
wiarygodności
odmówił.

Przeprowadzona
ocena dowodów
odpowiadała
zasadom wiedzy,
prawidłowego
rozumowania
oraz
doświadczenia
życiowego, toteż
nie ulega

wątpliwości iż
czyniła zadość
wymogom
wynikającym z
art. 7 k.p.k.
Poszczególne
zebrane
w niniejszej
sprawie dowody
miały rozbieżną
wymowę,
jednakże Sąd I
instancji
dokonał
wnikliwej oceny
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego.
Zaznaczyć przy
tym należy,
że nie można
skutecznie
podnieść zarzutu
naruszenia art.
7 k.p.k. przez
wskazanie, że
Sąd oparł się
na dowodach
obciążających
oskarżonego, a
nie uwzględnił
dowodów dla
niego
korzystnych,
jeżeli całościowa
ocena materiału
dowodowego
była swobodna,
zgodna ze
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego.

Apelująca
wskazywała
ponadto na
naruszenie przez
Sąd Rejonowy

kolejnego
przepisu prawa
procesowego tj.
art. 410 k.p.k.
Wskazany zarzut
może być
skutecznie
podniesiony
jedynie w
sytuacji gdy
orzekający Sąd
ustalenia
faktyczne
opierał na
dowodach, które
nie zostały
formalnie
ujawnione w
toku
postępowania
albo zostały
pominięte przy
procesie
odtworzenia
stanu
faktycznego.
Wskazana
sytuacja nie
zachodzi w
przedmiotowej
sprawie, z tego
względu zarzuty
apelacyjne
zmierzały w
rzeczywistości
do
zakwestionowania
dokonanej oceny
dowodów.

Przypomnienia
wymaga, że
przekonanie
sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną

przepisu art. 7 k.p.k. wówczas, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1975 roku, II KR 355/74, OSNKW 1975/9/84; z dnia 22 stycznia 1975 roku, I KR 197/14, OSNKW 1975/5/58; z dnia 5 września 1974 roku, II KR 114/74, OSNKW 1975/2/28; z dnia 22 lutego 1996 roku, II KRN 199/15, PiPr.

1996/10/10; z dnia 16 grudnia 1974 roku, Rw 618/74, OSNKW 1975/3-4/47).

Wszystkie te wymogi spełnia ocena dowodów, o której mowa w apelacji, dokonana przez Sąd I instancji i zaprezentowana w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

Kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów oraz dysponując na rozprawie głównej walorem bezpośredniości Sąd I instancji mógł zatem dać wiarę zeznaniom świadków M. B., K. Ć. oraz P. R. będących funkcjonariuszami Policji, odmówić zaś wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom świadka M. S.. Nie można również tracić z pola widzenia okoliczności, że w swoich wyjaśnieniach oskarżony przedstawił relację ze zdarzenia, która

zawierała także elementy go obciążające. Potwierdził bowiem, że tuż przed zdarzeniem spożywał alkohol oraz dokonał zniszczenia pojazdu należącego do jego konkubiny. Powyższe wskazuje, że w dacie popełnienia czynu przejawiał on zachowania nacechowane agresją. Dodatkowo oskarżony jest partnerem świadka M. S., która w inkryminowanym czasie wezwała patrol policji. Okoliczność ta potwierdza, że miała wówczas ku temu realne podstawy, pomimo iż interwencja miała dotyczyć bliskiej jej osoby. W dołączonym do akt sprawy raporcie działań Policji wynika, że według osoby zgłaszającej została ona uderzona przez oskarżonego, który wszczął awanturę i

uszkodził jej
pojazd. Relacja
łącząca
wskazanego
świadka z
oskarżonym
sprawia, że jej
późniejsze
zeznania należy
analizować z
dużą dozą
ostrożności. Na
gruncie
doświadczenia
życiowego
wnioskować
można, że jej
relacja zdarzenia
przedstawiona
dyspozytorowi
numeru
alarmowego,
była składana
spontanicznie,
toteż
odpowiadała
prawdzie,
podczas gdy w
toku
postępowania
świadek mogła
przedstawić
okoliczności
zdarzenia z
korzyścią dla
oskarżonego,
będącego jej
partnerem.
Dodatkowo
wiarygodności
wskazanego
świadka przeczy
fakt, że w
dniu zdarzenia
podpisała
dokumenty
związane z
założeniem
Niebieskiej
Karty, z czego

później się
wycofała,
najprawdopodobniej
w związku z
poprawą
łączących ją
z oskarżonym
relacji. Trafnie
zatem Sąd
Rejonowy uznał,
że na przymiot
wiarygodności
nie zasługują
zeznania
świadka M.
S., w których
zaprzeczała
agresywnemu
zachowaniu
oskarżonego, jak
również
próbowała
wykazać
bezpodstawne
działania ze
strony Policji.

Wskazać należy,
że zeznania
świadków M. B.,
K. Ć. oraz P. R.
korespondowały
ze sobą. W
inkryminowanym
czasie
podejmowali
rutynowe
działania w
związku z
pełnioną służbą
nie mieli zatem
realnych
podstaw do
przedstawiania
zdarzenia z
niekorzyścią dla
oskarżonego.

Zgodnie
stwierdzili, że w
chwili przybycia

na miejsce interwencji M. S. była rozplakana i posiadała na twarzy zaczerwienienie. Trafnie Sąd Rejonowy dostrzegł, że zeznania tych świadków były spójne i nie wykazano podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności. W składanych zeznaniach rzetelnie i bezstronnie relacjonowali przebieg wydarzeń, w jednoznaczny sposób wykazując, iż oskarżony w chwili zdarzenia wypowiadał wobec nich obelżywe i obraźliwe słowa jak również stosował bezprawne groźby dążąc do wymuszenia na policjantach odstąpienia od jego zatrzymania. Nie sposób podzielić stanowiska obrońcy forsowanego we wniesionej apelacji, iż wypowiedane

słowa nie dotyczyły K. Ć.. Podobnie jak pozostali funkcjonariusze Policji uczestniczyła ona w zdarzeniu, a z relacji świadków nie wynika, aby obraźliwe zwroty noszące również cechy gróźb były adresowane do dwóch pozostałych policjantów, a nie do niej.

W świetle powyższych okoliczności twierdzenia oskarżonego pomimo, iż poparte zostały przez świadka M. S. Sąd I instancji słusznie uznał jedynie za przyjętą linię obrony.

Całokształt okoliczności zdarzenia potwierdził, iż oskarżony w chwili zdarzenia był pod wpływem alkoholu, a także przed przybyciem policji dokonał uszkodzenia mienia.

Zasadom logiki i doświadczenia

życiowego
przeczy
forsowana przez
apelującą teza,
jakoby
zachowywał się
on spokojnie w
chwili przyjazdu
Policji, a
interweniujący
funkcjonariusze
obezwładniali go
bez wyraźnego
powodu.

W związku z
powyższym
dokonana przez
Sąd Rejonowy
ocena dowodów
nie budzi
zastrzeżeń,
odbyła się ona
całościowo, na
podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów, które
ocenione zostały
swobodnie z
uwzględnieniem
zasad
prawidłowego
rozumowania
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego. Z
tego powodu
brak jest
podstaw aby
zaaprobować
wyrażone w
apelacji
stanowisko
odnośnie
naruszenia przez
Sąd Rejonowy
zasady
obiektywizmu.

Ujawnione okoliczności sprawy wskazują, że przebieg zdarzenia relacjonowany w toku procesu przez oskarżonego oraz świadka M. S. jest sprzeczny z pozostałymi dowodami, które Sąd Rejonowy trafnie ocenił jako wiarygodne. Powyższe okoliczności wykluczają zatem naruszenie przepisów postępowania, których naruszenia dopatrywała się apelująca. Złożony w tym przedmiocie zarzut uznać należało zatem za niezasadny.

***Odnosnie
zarzutu
podniesionego
w apelacji
prokuratora.***

Oskarżyciel publiczny w wywiedzionej apelacji zakwestionował orzeczenie w zakresie orzeczonych kar jednostkowych i

w konsekwencji również kary łącznej wskazując na ich rażącą niewspółmierność. W ocenie apelującego w realiach niniejszej sprawy konieczne jest orzeczenie kar izolacyjnych.

Zarzut niewspółmierności kary, aby był zasadny, musi dotyczyć rażącej niewspółmierności, a więc nienadającej się do zaakceptowania.

Niewspółmierność rażąca to znaczna, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, zasłużoną. (por. wyr. SN z 1.12.1994 r., III KRN 120/94, OSP 1995, Nr 6, poz. 138; wyr. SA we Wrocławiu z 14.3.2001 r., II AKA 55/01, OSProk. i Pr. 2001, Nr 10, poz. 21; wyr. SA w Krakowie z 14.9.2005 r., II AKA 165/05, KZS 2005, Nr 10, poz. 32; wyr.

SA w Lublinie
z 16.1.2007 r.,
II AKA 350/06,
KZS 2007, Nr
9, poz. 51; wyr.
SN z 20.3.2007
r., WA 12/07,
OSNwSK 2007,
Nr 1, poz.
652). Stwierdzić
należy, że
okoliczność taka
zaistniała w
przedmiotowej
sprawie.

Słusznie
prokurator
zarzucił, iż w
świetle
okoliczności
popelnienia
przypisanych
oskarżonemu
czynów
wymierzone
kary jawią się
jako
niewspółmiernie
rażąco łagodne.
Oskarżony był
uprzednio
wielokrotnie
karany za
przestępstwa
umyślne.
Przypisane
oskarżonemu
czyny w pkt
1 i 2 części
dyspozytywnej
wyroku zostały
popelnione
niezależnie od
siebie, w różnym
czasie. Powyższe
wskazuje na to,
że oskarżony
jest osobą
zdemoralizowaną,

a jego zachowanie niezgodne z prawem nie miało charakteru incydentalnego. Dodatkowo podkreślić należy, że oskarżony działał przeciwko różnym dobrom prawnie chronionym, naruszając zasady bezpieczeństwa w komunikacji, a także godząc w działalność instytucji państwowych. Powyższe okoliczności w jednoznaczny sposób obciążają oskarżonego. Podkreślenia wymaga fakt, że w niniejszej sprawie ustalono winę i sprawstwo oskarżonego w zakresie czynu z art. 178a § 4 k.k., gdzie ustawodawca wyodrębnił typ kwalifikowany przestępstwa przewidując jednocześnie konieczność poniesienia przez sprawcę surowszej odpowiedzialności.

karnej. Ponadto Sąd Okręgowy nie znalazł po stronie oskarżonego okoliczności łagodzących, nie wskazał ich także Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Nie sposób podzielić stanowiska Sądu Rejonowego iż kary ograniczenia wolności za oba przypisane oskarżonemu czyny są wystarczające do realizacji ustawowych celów kary, gdyż od ostatniego skazania oskarżonego minęło 7 lat i od tego czasu dobrze funkcjonował on w społeczeństwie. W realiach niniejszej sprawy wykazano, że skazania oskarżonego nie uległy zatarciu, co wpłynęło również na surowszą kwalifikację prawną czynu przypisanego w pkt 1 części dyspozytywnej

zaskarżonego
wyroku.

Mając na
względzie
powyższe
stwierdzić
należy, że
orzeczone przez
Sąd Rejonowy
kary
jednostkowe
ograniczenia
wolności jawią
się jako
niewspółmiernie
łagodne w
kontekście
charakteru i
okoliczności
czynów
zarzucanych
oskarżonemu.

Wysoki stopień
społecznej
szkodliwości obu
czynów także
przeczy
zasadności
orzekania kary
o charakterze
wolnościowym.

Uprzednie
wyroki skazujące
i orzeczone w
nich kary nie
pozwoliły na
wdrożyć
oskarżonego do
przestrzegania
porządku
prawnego.

Stwierdzić
należy, że kary
jednostkowe i
kara łączna o
charakterze
wolnościowym
w niniejszej
sprawie nie

mogą zostać zaakceptowane, stanowiłaby bowiem wyraz pobłażliwości wobec postawy oskarżonego. Całokształt powołanych okoliczności przemawiał za wymierzeniem oskarżonemu surowszych kar za czyny opisane w pkt 1 i 2 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, aniżeli uczynił to Sąd Rejonowy. Trafnie apelujący prokurator wskazał na konieczność orzeczenia kary bezwzględnego pozbawienia wolności, albowiem jedynie taka kara wywoła pożądaną skutek w postaci właściwego oddziaływania zapobiegawczego i wychowawczego, czyniąc zadość wymogom wynikającym z art. 53 k.k. oraz realizując cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej.

Wniosek		
<p>W apelacji obrońcy oskarżonego:</p> <p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego T. J. od popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt II i III części dyspozytywnej wyroku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>W apelacji oskarżyciela publicznego:</p> <p>O zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 178a § 4 k.k. oraz kary 5 miesięcy za czyn z art. 226 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a w konsekwencji wymierzeni kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>utrzymanie wyroku w mocy w pozostałym zakresie.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niezasadności zarzutu podnoszonego w apelacji obrońcy oskarżonego i mając na względzie stanowisko Sądu Okręgowego opisane w poprzedniej części uzasadnienia, złożony wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego nie był zasadny.</p> <p>Uzasadniony okazał się natomiast wniosek podniesiony w apelacji oskarżyciela publicznego. Sąd Okręgowy podzielił zdanie apelującego prokuratora odnośnie konieczności</p>		

zmiany
zaskarżonego
wyroku poprzez
orzeczenie
jednostkowych
kar pozbawienia
wolności i w
konsekwencji
zmiany również
orzeczenia w
przedmiocie
kary łącznej.
Wyrażony we
wniosku apelacji
oskarżyciela
publicznego
wymiar zarówno
kar
jednostkowych
jak i kary łącznej
odpowiada
dyrektywom
wymiaru kary,
uwzględnia
okoliczności
popelniania
czynów oraz cele
kary.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

Zwiąże o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

5.
ZSTRZYGNIĘCIE

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. J. w części tj. w zakresie sprawstwa i winy odnośnie obydwu przypisanych mu czynów i w pozostałym zakresie niewymienionym w pkt. 5.2 niniejszego uzasadnienia.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Mając na uwadze powyższą argumentację zaskarżony wyrok należało	

utrzymać w mocy w wyżej wymienionej części.		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. J. w ten sposób że: w miejsce kary ograniczenia wolności w pkt 1 części dyspozytywnej wyroku orzekł karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, w miejsce kary ograniczenia wolności w pkt 2 części dyspozytywnej wyroku orzekł karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, stwierdził że moc straciły rozstrzygnięcia z pkt 3 i 4 części dyspozytywnej wyroku i na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył</p>		

oskarżonemu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz zaliczył na jej poczet okresy rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w niniejszej sprawie.			
Zwięźle o powodach zmiany			
	Mając na uwadze całą argumentację przedstawioną powyżej Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. J. w wyżej wymieniony sposób.		
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.	-----

Zwięzle powodach uchylenia	o		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle powodach uchylenia	o		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		

4.1.		~~# art. 454 § 1~~ k.p.k.	
Zwięzle powodach uchylenia	o		

<p>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	
<p>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III.</p>	<p>Sąd Odwoławczy w oparciu o art. 636 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie w kwocie 200 złotych, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 180 złotych za obie instancje, której wysokość określono na podstawie art. 8</p>	

	<p>w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. opłatach w sprawach karnych. Ryczałt za doreczenie wyzwań innych pism w postępowaniu odwoławczym ustalony został w wysokości 20 złotych, zgodnie z regulacją zawartą w § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		

<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>Oskarżyciel publiczny</p>	
<p>Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja</p>	<p>Orzeczenie w zakresie kar jednostkowych oraz kary łącznej.</p>	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia w zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu przypisanego w pkt 2 części dyspozytywnej wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana